

DECIZIA nr. 445 din 28 iunie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. III alin. \(1\) sintagma "sau nedeclararea unor informații" din Legea nr. 126/2014](#) pentru modificarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#) privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, precum și pentru stabilirea unor măsuri în vederea recuperării debitelor înregistrate cu titlu de indemnizație pentru creșterea copilului

EMITENT • **CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 755 din 31 august 2018**

Data intrării în vigoare 31-08-2018

Valer Dorneanu	- președinte
Marian Enache	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Ioana Marilena Chiorean	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. III alin. \(1\) din Legea nr. 126/2014](#) pentru modificarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#) privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, precum și pentru stabilirea unor măsuri în vederea recuperării debitelor înregistrate cu titlu de indemnizație pentru creșterea copilului, excepție ridicată de Simona Dana Furnea, în Dosarul nr. 6.700/97/2014 al Curții de Apel Alba Iulia - Secția de contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 926D/2017.
2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.
3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 150 din 14 martie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia nr. 237 din 7 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.700/97/2014, Curtea de Apel Alba Iulia - Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. III alin. \(1\) din Legea nr. 126/2014](#). Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurenta Simona Dana Furnea într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea recursului împotriva sentinței civile a Tribunalului Hunedoara, prin care s-a respins cererea autoarei excepției de scutire de la restituirea sumei reprezentând indemnizație prevăzută de [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#), instanța reținând că „reclamanta nu a declarat faptul că are calitatea de cenzor - calitate în care primea indemnizație” și, astfel, nu beneficiază de scutirea de plată.
5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că, din cauza modului defectuos de redactare a normei juridice cuprinse în [art. III din Legea nr. 126/2014](#), respectiv a impreciziei și a imprevizibilității sintagmei „sau nedeclararea unor informații”, i-a fost refuzat dreptul legal la amnistiere (anularea debitelor puse în sarcina sa), drept prevăzut de [art. II din Legea nr. 126/2014](#). Atâta vreme cât [Legea nr. 126/2014](#) nu definește în niciun fel care sunt, în mod concret, acele informații avute în vedere de legiuitor la redactarea normei juridice criticate, se deschide calea unor veritabile abuzuri de drept din partea autorităților statului îndrituite să aplice această lege, în sensul nerecunoașterii beneficiului amnistiei, cu consecința vătămării grave a drepturilor și intereselor legitime ale particularilor aflați în situații juridice similare cu a sa. Se invocă în acest sens dispozițiile [art. 36](#) referitoare la stilul actelor normative, ale [art. 37](#) privind unitatea terminologică și ale [art. 38](#) privind exprimarea conținutului normativ din [Legea nr. 24/2000](#) privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. De asemenea, se susține că principiul securității, care se desprinde din conținutul [art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale](#), impune tuturor statelor semnatare să ia toate măsurile necesare în vederea respectării principiilor previzibilității și predictibilității normelor juridice naționale, iar o eventuală nerespectare a acestor principii poate fi sancționată de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin

obligarea statelor vinovate la plata de despăgubiri materiale și morale. Se mai susține că, odată ce, potrivit legii, s-au acordat indemnizații pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani pentru persoana îndreptățită, orice eventuală obligare la restituirea acestei indemnizații nu se poate face decât în condițiile legii, cu luarea în considerare și a interesului superior al copilului, dar și a respectării noțiunii de „bun” în sensul dreptului de proprietate al persoanei vizate de respectiva restituire, drept prevăzut și recunoscut ca atare, inclusiv de [Protocolul adițional nr. 1 la Convenție](#).

6. Curtea de Apel Alba Iulia - Secția de contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

7. Potrivit prevederilor [art. 30 alin. \(1\) din Legea nr. 47/1992](#), actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală. Regulile care trebuie respectate și condițiile care trebuie îndeplinite pentru a primi în mod legal indemnizație pentru creșterea copilului/stimulent/stimulent de inserție sunt reglementate în mod clar de dispozițiile [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#). Prin urmare, orice persoană aflată în ipotezele descrise de aceste norme își poate contura conduita ce trebuie urmată pentru a beneficia de aceste drepturi legale. Astfel, este evident că o astfel de persoană ar trebui să se abțină de la orice acțiune sau inacțiune care împiedică stabilirea situației sale reale, de către autoritățile statului, îndrituite să aplice legea.

9. Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu sunt de natură să aducă atingere principiului constituțional care prevede că tinerii și copiii se bucură de un regim special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor. Dreptul la indemnizația pentru creșterea copilului nu este un drept constituțional, ci constituie una din măsurile de protecție socială instituite de stat prin lege în virtutea rolului de stat social, dar nenominalizate expres în Constituție, fiind dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească modalitatea de acordare a acesteia, fără a se aduce atingere dreptului în sine. Caracteristic unui astfel de drept este că legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor. În plus, scopul adoptării [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#) a fost acela de a susține familia în vederea creșterii copilului, indemnizația nefiind un drept al copilului, ci al părintelui, suplinindu-se astfel veniturile pe care părintele nu le mai poate realiza din exercitarea unei profesii, pe durata concediului pentru creșterea copilului. Mai mult, potrivit [art. 49 alin. \(2\) din Constituție](#), statul oferă protecția copiilor prin acordarea alocațiilor, acesta fiind un drept constituțional.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile [Constituției](#), precum și [Legea nr. 47/1992](#), reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor [art. 146 lit. d\) din Constituție](#), precum și ale [art. 1 alin. \(2\)](#), ale [art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992](#), să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este precizat în actul de sesizare, îl constituie prevederile [art. III alin. \(1\) din Legea nr. 126/2014](#). Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, autoarea acesteia critică doar sintagma „sau nedeclararea unor informații” din cuprinsul [art. III alin. \(1\) din Legea nr. 126/2014](#) pentru modificarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#) privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, precum și pentru stabilirea unor măsuri în vederea recuperării debitelor înregistrate cu titlu de indemnizație pentru creșterea copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 700 din 24 septembrie 2014, potrivit căroră: „Debitele cu titlu de indemnizație pentru creșterea copilului /stimulent/stimulent de inserție acordate în baza [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005](#), aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 7/2007](#), cu modificările și completările ulterioare, sau a [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#), aprobată cu modificări prin [Legea nr. 132/2011](#), cu modificările și completările ulterioare, constituite din culpa debitorului, materializată în folosirea cu intenție de către acesta a unor documente despre care cunoștea că au fost eliberate cu nerespectarea legii, declararea de către acesta a unor date neconforme realității sau nedeclararea unor informații nu fac obiectul scutirii la plată, conform prevederilor art. II.”

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din [Constituție: art. 1 alin. \(5\)](#), potrivit cărora „În România, respectarea [Constituției](#), a supremației sale și a legilor este obligatorie”, și ale [art. 49](#) privind protecția copiilor și a tinerilor.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate, din perspectiva unor critici identice cu cele aduse în prezenta cauză, prin [Decizia nr. 150 din 14 martie 2017](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 18 mai 2017, respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a acestora.

15. Referitor la critica de neconstituționalitate privind imprecizia și imprevizibilitatea sintagmei „nedeclararea unor informații”, la paragraful 17 al deciziei sus-menționate, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței sale referitoare la [art. 1 alin. \(5\) din Constituție](#), a stabilit că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative ([Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 225). În acest sens, Curtea a constatat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii. Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate instituie o cauză de neaplicare a amnistiei fiscale pentru debitele cu titlu de indemnizație pentru creșterea copilului/stimulent /stimulent de inserție, acordate în baza [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005](#) sau a [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#), constituite din culpa debitorului, materializată în folosirea cu intenție de către acesta a unor documente despre care cunoștea că au fost eliberate cu nerespectarea legii, declararea de către acesta a unor date neconforme realității sau nedeclararea unor informații. Or, este evident că sintagma „nedeclararea unor informații” se referă la acele informații care trebuiau declarate potrivit celor două acte normative menționate expres în textul de lege criticat, și anume: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului sau Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, precum și pentru stabilirea unor măsuri în vederea recuperării debitelor înregistrate cu titlu de indemnizație pentru creșterea copilului. Astfel, [art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005](#) prevede documentele care trebuie depuse pentru acordarea drepturilor reprezentând indemnizație și stimulent, iar, potrivit [art. 14 alin. \(1\) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#), „Cererile pentru acordarea drepturilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, reprezentând indemnizație sau stimulent de inserție, și documentele din care rezultă îndeplinirea condițiilor legale de acordare a acestora se depun la primăria comunei, orașului, municipiului, respectiv sectoarelor municipiului București pe raza căreia solicitantul își are domiciliul sau reședința.” Pentru neîndeplinirea obligației de a declara informațiile prevăzute de lege, debitele constituite din culpa persoanei care nu a declarat informațiile respective nu pot face obiectul scutirii de plată. Așadar, Curtea a constatat că textul este formulat cu o precizie suficientă care permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat, astfel încât se respectă cerințele privind calitatea legii.

16. Cu privire la pretinsa încălcare a principiului securității raporturilor juridice, Curtea a constatat, la paragraful 19 al [Deciziei nr. 150 din 14 martie 2017](#), că, prin [Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, a stabilit că, deși nu este în mod expres consacrat de [Constituția României](#), principiul stabilității/securității raporturilor juridice se deduce atât din prevederile [art. 1 alin. \(3\)](#), potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, cât și din preambulul [Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale](#), astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Referitor la același principiu, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, „odată ce Statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții (...)”. ([Hotărârea din 1 decembrie 2005](#) pronunțată în Cauza Păduraru împotriva României, [Hotărârea din 6 decembrie 2007](#) pronunțată în Cauza Beian împotriva României). Având în vedere aceste considerente, cât și faptul că textul de lege criticat este formulat cu o precizie suficientă care permite persoanelor interesate să prevadă consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat, Curtea nu a reținut încălcarea principiului securității raporturilor juridice.

17. Cât privește critica referitoare la faptul că textul de lege criticat nu cuprinde informațiile concrete la care se referă sintagma „nedeclararea unor informații”, Curtea a reținut că această critică ține de interpretarea legilor, care este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. Așadar, informațiile concrete la care se referă sintagma „nedeclararea

unor informații“ din textul de lege criticat sunt stabilite de instanța de judecată, în cadrul operațiunii de interpretare și aplicare a legii la cazul dedus judecății.

18. Referitor la critica de neconstituționalitate prin raportare la [art. 49 din Constituție](#), potrivit căruia copiii și tinerii se bucură de un regim special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor, iar formele de protecție socială a copiilor se stabilesc prin lege, Curtea a constatat că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, textul de lege criticat instituie o cauză de neaplicare a amnistiei fiscale pentru debitele cu titlu de indemnizație pentru creșterea copilului /stimulent/stimulent de inserție acordate în baza [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005](#) sau a [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#), constituite din culpa debitorului, materializată în folosirea cu intenție de către acesta a unor documente despre care cunoștea că au fost eliberate cu nerespectarea legii, declararea de către acesta a unor date neconforme realității sau nedeclararea unor informații. Or, formele de protecție socială a copiilor se stabilesc în condițiile legii și, odată ce s-au acordat indemnizații pentru creșterea copilului prin folosirea cu intenție a unor documente despre care se cunoștea că au fost eliberate cu nerespectarea legii, prin declararea unor date neconforme realității sau prin nedeclararea unor informații, obligarea la restituirea acestei indemnizații nu se poate face decât în condițiile legii.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în [Decizia nr. 150 din 14 martie 2017](#) își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul [art. 146 lit. d\)](#) și al [art. 147 alin. \(4\) din Constituție](#), precum și al [art. 1-3](#), al [art. 11 alin. \(1\) lit. A.d\)](#) și al [art. 29 din Legea nr. 47/1992](#), cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Simona Dana Furnea în Dosarul nr. 6.700/97 /2014 al Curții de Apel Alba Iulia - Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile [art. III alin. \(1\) sintagma „sau nedeclararea unor informații“ din Legea nr. 126/2014](#) pentru modificarea [Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010](#) privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, precum și pentru stabilirea unor măsuri în vederea recuperării debitelor înregistrate cu titlu de indemnizație pentru creșterea copilului sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia - Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 iunie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean
